

Sygn. akt: I C 80/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	sekretarz sądowy Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2018 roku w C.

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 4.826,14zł (cztery tysiące osiemset dwadzieścia sześć złotych czternaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 15 maja 2018 roku,

2. należność główną zasądzoną w pkt 1 wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 266,56 zł (dwieście sześćdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt sześć groszy) rozkłada na 25 miesięcznych rat w wysokości:

a) pierwsza rata w kwocie 292,70 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt groszy),

b) kolejne 24 raty w równej kwocie 200,00 zł (dwieście złotych),

płatne do dnia 10 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. nie obciąża pozwanego M. T. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 80/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) 1 z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko M. T. o zapłatę kwoty 4826,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia zapłaty, zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż umową cesji z dnia 2 grudnia 2016 roku nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S. A. z siedzibą w (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej w odniesieniu do umowy z dnia 18 grudnia 2014 roku. Powód wskazywał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na mocy postanowień umownych pozwany zobowiązany był do regulowania stałych opłat na rzecz wierzyciela pierwotnego.

W dniu 3 listopada 2017 roku referendarz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał M. T. zapłacić na rzecz powoda (...) (...) 1 z siedzibą w W. dochodzoną kwotę.

W dniu 24 listopada 2017 roku pozwany M. T. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o rozłożenie zasądzonej kwoty na 24 równe raty. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany uznał roszczenie oraz wskazał, iż obecnie spłaca inne zadłużenie, które ściągane jest przez Komornika, a nadto posiada na utrzymaniu dom oraz bezrobotną i schorowaną żonę.

W związku z powyższym sprawa została przekazana do rozpoznania w trybie zwyczajnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2014 roku pozwany M. T. zawarł z (...) S. A. z siedzibą w W. umowę abonencką. W celu wykonywania umowy świadczeniodawca przekazał pozwanemu sprzęt.

bezsporne, nadto dowód: umowa abonencka nr (...) z dnia 18/12/2014r. z załącznikami k. 64-76v.

Pozwany początkowo spłacał raty zgodnie z przyjętym harmonogramem. W związku z zaprzestaniem regularnego spłacania rat, (...) S. A. wystawił faktury VAT potwierdzające wysokość wymagalnego zadłużenia, w związku z tym pozwany zalegał wobec (...) S.A. z siedzibą w W. z zapłatą należności z tytułu abonamentu oraz należnych odsetek w łącznej wysokości 4.826,14 zł wymagalnej na dzień 30 lipca 2017 roku.

bezsporne, nadto dowód: faktury VAT k. 69,77-82, wyliczenie odsetek na dzień 30 lipca 2017 roku k. 83, nota obciążeniowa k. 105-106

W dniu 2 grudnia 2016 roku pierwotny wierzyciel (...) S.A. z siedzibą w W. oraz powód (...) (...) 1 z siedzibą w W. zawarli umowę cesji wierzytelności. Powód wskazał, że umowa obejmowała również wierzytelność wobec pozwanego.

dowód: umowa przelewu z załącznikami, k. 33-61;

W piśmie z dnia 2 grudnia 2016 roku nabywca poinformował pozwanego o dokonanej cesji wierzytelności, a w dniu 17 stycznia 2017 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności.

dowód: informacja o zmianie wierzyciela oraz przedsądowe wezwania do zapłaty k. 62-63

W dniu 31 lipca 2017 roku powód złożył pozew w niniejszej sprawie.

porównaj wydruk z systemu akt sprawy k. 3

Pozwany M. T. przestał płacić abonament z powodu utraty pracy. Prowadził gospodarstwo rolne, które zlikwidował. Obecnie pracuje w (...) sp. z o.o. (wcześniej (...) sp. z o.o.) w P.. Pozwany jest jednym żywicielem rodziny. Ma na utrzymaniu żonę. Jego dzieci są pełnoletnie i prowadzą własne gospodarstwa domowe. Obecnie pozwany osiąga dochód w wysokości ok. 2600-2800 złotych netto miesięcznie. Ma zajęcia komornicze z tytułu wcześniejszych

zobowiązań finansowych. Komornik zajął mu pensję w maksymalnej części dozwolonej przez prawo. Nadto posiada zobowiązanie kredytowe w banku w kwocie 660 zł miesięcznie, które spłaca.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego na rozprawach w dniach: 17 kwietnia 2018 roku w okresie od 00:22:52 do 00:45:16 – porównaj protokół k. 94v.-95 oraz 15 maja 2018 roku w okresie od 00:00:54 do 00:08:18 – porównaj protokół k. 117-117v.,

Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2018 roku pozwany zakwestionował obciążenie go notami na kwoty 1079,34 zł oraz 799,00 zł z uwagi na niewykazanie przez powoda podstaw obciążenia. Powód zobowiązany do ustosunkowania się do zarzutu wskazał, że kwota 799,00 zł jest karą umowną za niezwrócenie sprzętu w określonym terminie, natomiast kwota (...),34 to wartość ulgi z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych pomniejszonej proporcjonalnie za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. W związku z powyższym pozwany uznał powództwo również w zakresie tych kwot oraz złożył wnioski rozłożenia spłaty wierzytelności na 24 równe miesięczne raty po 200 zł każda.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanego na rozprawach w dniach: 17 kwietnia 2018 roku w okresie od 00:22:52 do 00:39:34 – porównaj protokół k. 94v.-95 oraz 15 maja 2018 roku w okresie od 00:00:54 do 00:08:18 – porównaj protokół k. 117-117v. pismo powoda z załącznikami 99-104v., nota obciążeniowa k. 105-106

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwany uznał powództwo w całości. Pozwany nie kwestionował faktu, iż zawarł umowę abonencką z (...) S. A. z siedzibą w W.. Przyznał również, iż nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazł się w trudnej sytuacji finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwanego jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanego Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.826,14 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości od dnia 31 lipca 2017 roku do dnia 15 maja 2018 roku.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałoby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzonych świadczeń na raty przysługują sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonych świadczeń byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r.

V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanego w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin, od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13)

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanego. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwanego i jego bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy abonenckiej związany był z utratą pracy. Wysokość zobowiązania uzasadnia twierdzenie, że nawet przy zwiększonych dochodach pozwany nie jest w stanie jednorazowo uregulować całości zasądzonego roszczenia. Zauważyć należy, że pozwany wykazał wolę uregulowania swojego zobowiązania – w toku sprawy oświadczył, iż jest w stanie spłacać po 200 zł miesięcznie na rzecz powoda, przy czym wysokość tych rat jest wyższa niż raty ustalone w umowie abonenckiej.

Zdaniem sądu pozwany aktualnie będzie mógł regulować należności wobec powoda jedynie w razie rozłożenie jej na dwadzieścia pięć rat. Aktualna sytuacja rodzinna i finansowa pozwanego nie pozwala mu na zapłatę wyższej należności. Wobec powyższego uznając, że zaistniały przesłanki określone w art. 320 k.p.c. sąd rozłożył zasądzone świadczenie na 25 rat miesięcznych przy czym pierwsza rata w kwocie 292,70 zł, – dwadzieścia cztery kolejnych w wysokości 200 zł – określając obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat. Zasadzając świadczenie sąd przyznał powodowi również odsetki od zasądzonego roszczenia za okres do dnia wydania wyroku (porównaj w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku III CZP 11/70).

O kosztach orzeczono na mocy art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Podkreślić przy tym należy, że zastosowanie art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej.